

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Sectio secunda. Vtrum Christus Dominus nunc in cœlo existens vere ac
proprie pro nobis oret.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

Toletus super cap. 16. Ioan. annot. 35. non solum hanc sententiam sequitur, sed contrariam dicit esse improbabilem. Et probatur primò ex omnibus Scripturarum testimoniis supra citatis, quæ hoc sensu proprius exponuntur, & intelliguntur. Deinde Ioann. 14. dicit ipse Christus, *Ego rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis*, nam licet Rupert. contendat, Christum loqui de statu viæ, tamen, si planus contextus consideretur, reuera loquitur de statu post suam Resurrectionem, & Ascensionem: consolat enim discipulos, & exhortatur, ut bono animo ferant discessum suum, quia apud Patrem existens rogaturus erat Patrem, ut alium Paracletum ad eos mitteret, & ex illius verbis Christi, Ioan. 16. *In illa die non dico vobis quod rogabo Patrem*, B idem colligi potest, quia ut indicauit Cyril. lib. 11. in Ioan. cap. 9. ita exponi potest, *In illa die, non solum exaudiemini in nomine meo petentes, quia ego rogabo Patrem, sed etiam, quia ipse Pater amat vos*. Vel, ut exposuit Hilarius lib. 6. de Trinit. quia Christus non dixit se non rogaturum, sed dixit, *Et non dico vobis, quia ego rogabo Patrem*, subindicans, se quidem rogaturum, tamen ut intelligant quantum à Patre discipuli sui amantur, se nolle suam intercessionem commemorare, sed eximiam Patris erga nos charitatem.

Secundò probatur ex Patribus, Cyprianus epistol. 8. alias lib. 4. epist. 4. inter alia, *Habemus, inquit, aduocatum, & deprecatorem Iesum Dominum Deum nostrum*. August. præfatio. in Psalm. 85. *Oratur, inquit, in forma Dei, orat in forma serui, orat pro nobis, orat in nobis, & oratur a nobis, ut sacerdos noster orat pro nobis, orat in nobis ut caput nostrum, oratur a nobis ut Deus, oramus ad illum, per illum, in illo, & dicimus cum illo, & deit nobiscum*. Et in fine eiusdem præfationis dixit, Christum & alios martyres interpellare pro nobis, quam interpellationem dicit esse misericordix opus, & tunc cessaturam, cum cessauerit miseria nostra: certum est autem ex eodem August. lib. de cura pro mortuis agenda, cap. 16. martyres, & sanctos orare propriè pro nobis. Idem August. præfatio. ad enarrationem 2. in Psalm. 29. expressè dicit, Christum etiam post Resurrectionem per humanitatem suam pro nobis orare. Præterea, Ambros. super ad Roman. 8. dicit, *Christum semper agere causas nostras apud Patrem, cuius postulatō contemni non potest, quia in dextera Dei est*, & infra dicit ita nunc interpellare pro nobis, sicut rogauit pro Petro, ne deficeret fides eius. Et lib. de Isaac, & anima, cap. 8. post medium, ipse, inquit, *fit vox nostra, per quam loquamur ad Patrem*. Bernard. etiam in sermone de Natiuitate Virg. *Exaudiet, inquit, Matrem suam, & filium Patrem*. Præterea, Iustin. Mart. q. 105. ad orthodoxos, *Si superatis, inquit, Resurrectionis infirmitatibus carnis, ut Pontifex confessionis nostra Deum pro nobis interpellat, nonne magis, cum adhuc subiaceret infirmitati carnis, &c.* In quibus verbis rationem non contemnendam indicat, nam Christus est æternus Pontifex, & ideo, quoad nos indigemus, semper pro nobis munus Pontificis exercet, modo statui suo accommodato: pertinet autem ad Pontificem pro suis subditis orare, ut ex Paulo ad Hebr. 5. docuit D. Thom. q. sequenti, art. 4. ad primum. Multa enim in hanc sententiam congerit Origen. homil. 7. super Leuit. qui interdum per exaggerationem loquitur. Vltimò probatur rationibus. Prima, quia oratio non dedit Christum eo, quod Deus est, nam est etiam homo, aliàs neq. in hac viua vnquam orasset: nec quia Beatus est, aliàs neque alij Beati orarent, quod nunc omnino falsum esse suppono, oratio ergo nullam includit imperfectionem repugnantem aut diuinitati, aut beatitudini Christi: ergo non est, cur non oret. Secundò, nam oratio est cultus religionis Deo debitus, Christus autem in cælo Deum religione colit, adoratur, laudatur, & gratias agit, cur ergo non et-

A iam postulet? Tertiò, quia in omni statu operatur pro salute hominum quicquid commodè potest, potest autem in statu patriæ orare & impetrare, quia hæc non repugnat cum illo statu. Quartò denique nos habemus accessum ad Patrem per Christum, ut ad Hebr. 4. dicitur, non tantum quia in nomine ipsius petimus, sed etiam (ut supra indicauit Ambros.) quia per ipsum nostras orationes offerimus, & ipse, ut exaudiantur, obtinet.

Ad fundamenta contrariæ sententiæ. Primum Respons. ad ad Patres, Rupert. quidem videtur fuisse illius sententiæ, quam non probamus. Vel exponi fortassis posset, distinguendo duplicem orationem iuxta doctrinam supra datam disput. 39. sect. 3. alteram, quæ aliquis denno impetrat, vel petit denno merendo id, quod petit: alteram, quæ petit exigendo ius sibi debitum. Christus ergo in via orauit priori modo, posteriori autem in patria: fortassis ergo Rupert. solum negare voluit priorem modum orandi, qui statui beatitudinis consentaneus non est. Et ad eundem modum exponi possunt Chrysost. Theophyl. Beda, & alij citati, qui explicarunt hanc orationem Christi per representationem sue carnis, & humanitatis, non quia intelligenda sit (ut ita dicam, per solam obiectiuam præsentiam sine villo actu, nam ille modus valde imperfectus est: sed quia Christus per proprium actum representat Patri carnem suam, & cicatrices suorum vulnerum, & (ut D. Thom. dixit) *allegat sua merita*, ut propter ea hominibus beneficiat. Et fortasse Nazianz. hoc sensu negauit, Christum nunc fundere seruilem, & supplicem orationem: quamuis etiam indicet, Christum non ita nunc orare, ut habitu, & figura corporis, & quasi per externa signa, se supplicem, & subiectum ostendat. Quod in via faciebat descendendo genua, Luc. 22. procidendo super terram, Marc. 14. hic enim modus veluti seruilis orationis, non est consentaneus statui patriæ: non est tamen incredibile, ibi non solum menre, sed etiam corpore Christum orare, quia & voce Deum laudat, & cultum religionis illi præbet.

Ad primam confirmationem, in qua petitur, an possimus Christum orare, ut pro nobis oret, Diuus Thom. in 4. loco supra citato simpliciter docet, non esse dicendum, *Christe, ora pro nobis*, sed, *Audinos, vel miserere nostri*, tum ad vitandum errorem Arii, & Nestorij, tum quia oratio simpliciter dirigitur ad personam, quæ est diuinum suppositum, cuius non est petere, sed donare: tum præterea addi potest quia in orationibus, Ecclesiæ consuetudo seruanda est: tum etiam, quia quando aliquam personam alloquimur, & præsertim si aliquid ab illa postulamus, illam alloquimur, modo, aut titulo magis honorifico, & ideo Christum simpliciter adoramus latría & non hyperdulia: & hoc absolutè verum est, præcipuè in oratione publica. Si quis autem sciat rationes distinguere, & considerare Christum ut hominem in cælo orantem, & pro nobis sua merita Patri representantem, non erit illicitum, neque indecorum ab illo postulare, ut suæ orationis nos participes efficiat, & efficacem suorum meritorum applicationem nobis obtineat. Item, ut orationem nostram suæ coniungat, & Patri offerat, ut Ambros. & August. clare docuerunt.

Ad vltimam confirmationem iam explicatam est, propter quas causas Christus oret, ut enim D. Thom. docet in hac questione, & supra quæst. 14. art. 4. ad tertium, licet Christus ut homo suo modo omnia possit, tamen dependenter à Deo, atque ad eò seruato ordine, & modo diuinæ dispositionis: ille autem est, ut petendo, & honorando Deum, & merita sua nobis applicet, & virtutem suam exequatur.

* *

QVAE